

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. Бургас, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАЯ Н. СТЕФАНОВА

при участието на секретаря РАЙНА Г. ЖЕКОВА
като разгледа докладваното от МАЯ Н. СТЕФАНОВА Административно наказателно дело № 20242120200314 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН и е образувано по повод жалбата на „А.“ ЕООД с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ... и съдебен адрес в гр.Б. представлявано от управителя П. Д. М. против наказателно постановление № 544-F709661 от 31.07.2023г издадено от зам.директора на ТД на НАП-Бургас, с което за нарушение по чл.5 ал.4 т.2 КСО, във връзка с чл. 2 ал.2 и чл.4, ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/ 29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (обн., ДВ, бр. 1 от 3.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г.), на основание чл.355 ал.1 КСО, на дружеството е наложена „имуществена санкция” в размер на 500 лева.

В жалбата се иска отмяна на НП. Навеждат се доводи за маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 ЗАНН.

Дружеството-жалбоподател, редовно уведомено, не се явява в осз. Не изпраща упълномощен процесуален представител, който да поддържа жалбата с изложените в нея оплаквания. Желаете да се даде ход на делото в негово отсъствие и изпраща писмено становище.

Наказващият орган, чрез процесуалния си представител-юрисконсулт,

намира жалбата за неоснователна и моли съда да постанови решение, с което да потвърди обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно.

Жалбата е процесуално допустима – изхожда от легитимирано да обжалва лице, подадена е в преклузивния срок по чл. 59 ал.2 от ЗАНН, пред материално и териториално компетентен съд и срещу годин за съдебно обжалване по този ред акт, а разгледана по същество е и основателна.

След поотделна и съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят „А.” ЕООД с ЕИК ... със седалище и адрес на управление в кв.В. в гр.Б. представлявано от управителя П. Д. М. е данъчно задължено лице, има качеството „осигурител” и към м.април на 2023 г., а и понастоящем е надлежно регистрирано в ТД на НАП-гр.Бургас.

На 06.06.2023г дружеството подало в ТД на НАП-гр.Бургас декларация образец №6 по смисъла на чл. 2 ал.2 от Наредба № Н-8/ 29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (обн., ДВ, бр. 1 от 3.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г.), съдържаща данни за общия размер на дължимите осигурителни вноски, вноските за фонд ”Гарантирани вземания на работниците и служителите” (ГВРС) за всички лица, подлежащи на осигуряване, и общия размер на дължимия данък по чл. 42 от ЗДДФЛ за доходите от трудови правоотношения, отнасящи се работещите по трудов договор в „А.” ЕООД с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в кв.В. на гр.Б. представлявано от управителя П. Д. М. за периода м.април 2023г. В декларацията като дата на начисляване и изплащане на трудовите възнаграждения на работещите била посочена датата 30.06.2020г. Декларацията била изпратена по интернет с КЕП и е била надлежно приета под вх. № 02000233264632 от 06.06.2023г.

При обработването на данните служителите по приходите констатирани, че декларацията е подадена след изтичане на нормативно определения срок-25.05.2023г и са налице данни за извършено административно нарушение. При тези обстоятелства на 06.06.2023г З. О. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП-гр.Бургас, в присъствие на упълномощено лице Ф. Е. (лист 8 от делото) на дружеството, съставила срещу „А.” ЕООД с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в кв.В. на гр.Б. акт за установяване на административно нарушение № F709661 (лист 11 и 12 от делото), за това, че дружеството не е подало в срок декларация образец №6 за м. април 2023г., което е следвало да се извърши най-късно до 25.05.2023г., с изрично посочване, че срокът за подаване на такава декларация е последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими, и че въпросната декларация е подадена и приета на

06.06.2023г. Нарушението било квалифицирано по чл.5 ал.4 т. 2 от КСО, във връзка с чл. 2 ал.2 и чл.4, ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/ 29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. В срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН срещу акта не постъпили писмени възражения.

Като взел предвид акта и другите писмени доказателства административнонаказващият орган издал атакуваното наказателно постановление на 31.07.2023г (л.9 и л.10 от делото), при пълна идентичност във фактическото описание и правната квалификация на нарушението, с приложение на санкционната разпоредба на чл. 355 ал.1 от КСО, с която на дружеството било наложена наказание имуществена санкция в размер на 500 лева.

Описаната фактическа обстановка, по която няма спор между страните, съдът извлече от събраните в производството писмени и гласни доказателства, съдържащи се в административнонаказателната преписка и допълнително събраните в съдебното производство.

При изложената фактология съдът прие, че описаното в акта и наказателното постановление административно нарушение действително е било осъществено от дружеството-жалбоподател и за този факт не се спори.

Бидейки „осигурител” по отношение на работещите по трудов договор лица, дружеството-жалбоподател е следвало да подаде декларация образец № 6 за м. април 2023г. в сроковете, предвидени в чл.3, ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/ 29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (обн., ДВ, бр. 1 от 3.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г.). Съгласно действащата към датата на изпълнение на това задължение редакция на разпоредбата на чл.3, ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/ 29.12.2005 г. на МФ, крайният срок за подаване на декларация образец №6 за процесния период е датата 25.05.2023г., с оглед посочената в подадената от дружеството декларация дата на начисляване на заплатите-25.05.2023г.

Няма спор, че дружеството-жалбоподател е надлежно регистрирано в ТД на НАП-гр.Бургас като данъчен субект, включително като осигурител. В информационната система на НАП несъмнено се съдържат данни за подадените от субектите справки образец 1 и образец 6, както и за актуалното състояние на всички действащи трудови договори за всеки регистриран осигурител, включително за жалбоподателя „А.” ЕООД с ЕИК Ето защо не може да има спор, че с подаването на декларация образец №1 за м.АПРИЛ 2023г., нарушителят „А.” ЕООД с ЕИК ... е бил известен на органите на приходната администрация, а с оглед последния възможен срок за законосъобразно подаване на декларация образец №6-25.05.2023г, за приходната администрация е било едновременно обективно възможно, и правно задължително да контролира нейното своевременно подаване,

респективно да санкционира неподаването ѝ в срока. Срокът по чл.34 ал.1 изречение второ предл. 1 от ЗАНН за установяване на нарушението и нарушителя е започнал да тече от деня, следващ изтичането на последния ден от срока за подаване на декларацията, т.е. от 25.05.2023г и към 06.06.2023г не е бил изтекъл и за деянието е бил съставен акт по реда на чл. 36 ал.1 от ЗАНН. От формална страна и акта, и НП съдържат изискуемите от закона реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. И двата акта са съставени в сроковете на чл.34 ЗАНН и от компетентни органи (по аргумент на Заповед ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 г (лист 18-20 от делото). По несъмнен начин се доказва извършеното от дружеството нарушение на чл.5 ал.4 т.2 от КСО вр. чл.2 ал.2 ,чл.4 ал.3 т.1 от Наредба №Н-18/29.12.2005 г на МФ. Нарушението е извършено в условията на безвиновна отговорност характерна за нарушителите ЮЛ.

Въпреки това БРС намира, че деянието съставлява "маловажен случай" по смисъла на чл. 28, ал.1, б."а" от ЗАНН.

Съгласно Тълкувателно Решение №1/2007г. на ВКС преценката на административнонаказващия орган за маловажност на случая по чл.28 ЗАНН се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на НП, поради издаването му в противоречие със закона. Наказващият орган не е изложил в НП мотиви защо счита, че не са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН, с което е нарушил чл.53, ал.1 ЗАНН. Легалната дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в чл.93, т.9 от Наказателния кодекс, чиито разпоредби, съгласно чл.11 ЗАНН, се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според чл.93, т.9 от НК, "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява пониска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. А според чл.28, б."а" ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни по конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, на вредните последици, степента на обществена опасност, моралната укоримост на

извършеното и т.н., като се отчитат същността и целите на административнонаказателната отговорност. С оглед горните критерии и съобразявайки фактическите данни по конкретния казус, съдът счита, че в настоящия случай са налице повечето от предпоставките на [чл.93, т.9 НК](#), във [вр.чл.11 ЗАНН](#).

Действително, деянието формално осъществява признаците на посоченото в акта и в наказателното постановление административно нарушение. Вярно е и че значимостта на охраняваните обществени отношения, обезпечаващи осигурителната/данъчната дисциплина на задължените лица е завишена и за съставомерността на деянието е без значение дали са настъпили вреди последици или не. В конкретния случай обаче, съдът не може да не отчете, че не са възникнали никакви вредни последици за фиска. До съставяне на АУАН се е стигнало не поради активността на АНО, а поради това, че добросъвестно и след като е констатирал пропуска си жалбоподателят е изпратил подписани с КЕП двете декларации –1 и 6. Видно от представените доказателства жалбоподателят е коректен платец, като досега винаги срочно и качествено е изпълнявал задълженията си, както и е платил дължимите осигурителни вноски и то преди съставяне на АУАН и издаване на НП, а самата декларация е била подадена малко след крайния срок (10 дни) към момента на съставяне на АУАН нарушението вече е било отстранено. Същевременно няма данни жалбоподателят да е извършвал други административни нарушения, поради което и съдът приема, че това е първа противоправна проява. На база на тези факти, съдът счита, че административното наказание в този конкретен случай се явява неоправдано и самоцелно, като същото не би способствало за постигане на законово определените цели.

Горните обстоятелства, характеризиращи деянието, преценени в тяхната съвкупност и взаимна връзка, разкриват значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с останалите нарушения от този вид и сочат по недвусмислен и категоричен начин маловажност на случая на административно нарушение.

Ето защо, настоящата инстанция намира, че административното нарушение, макар и формално извършено, се явява с незначителна степен на обществена опасност и като такова е малозначително и е било налице

основание за приложение на [чл. 28 от ЗАНН](#). Административнонаказващият орган не е съобразил посочената разпоредба и е издал наказателното постановление в нарушение на [чл. 53, ал.1 от ЗАНН](#), поради което, според настоящия съдебен състав, наказателното постановление следва да бъде отменено.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП принципно въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, процесуалният представител на жалбоподателя не е направил искане за присъждане на съдебни разноси и съдът не слезда да се произнася.

Така мотивиран, Бургаският районен съд, V-ти наказателен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 544-F709661 от 31.07.2023г издадено от зам.директора на ТД на НАП-Бургас, с което на на „А.“ ЕООД с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ... и съдебен адрес в гр.Б. представлявано от управителя П. Д. М. за нарушение по чл.5 ал.4 т.2 КСО, във връзка с чл. 2 ал.2 и чл.4, ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/ 29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (обн., ДВ, бр. 1 от 3.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г.), на основание чл.355 ал.1 КСО, е наложена „имуществена санкция” в размер на 500 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____